

[Undervisningsministeren.]

Det ærede medlem rejste spørgsmålet om, hvordan den skadelidte stat kan begære standsning af bistand, der ydes af en ikke-nordisk stat. Hertil må jeg svare, at overenskomsten overhovedet kun omfatter bistand fra ikke-nordiske stater, hvis denne bistand formidles af Den internationale Atomenergi Organisation. Denne bistand formidles af atomenergiorganisationen i samråd med den begærende stat og kan på den begærende stats ønske på et hvilket som helst tidspunkt bringes til ophør ved en skriftlig meddelelse til den myndighed, der af den internationale organisation er udpeget som kompetent, og det vil sige generaldirektøren.

Endelig spurgte det ærede medlem om, hvorledes konflikten løses, hvis det skadelidte land ønsker den bistand, der ydes efter overenskomsten, bragt til ophør. I så tilfælde skal det skadelidte land, som det fremgår af artikel X, stk. 3, rådføre sig med den bistående part, det vil sige enten et af de kontraherende lande eller atomenergiorganisationen. Det ærede medlem spurgte i denne forbindelse om, hvad der skulle ske, hvis det skadelidte land ønsker bistanden afviklet hurtigere, end den bistående part ønsker at gennemføre afviklingen. En sådan meningsforskellighed vil vel oftest kunne løses ved forhandling, men skulle dette undtagelsesvis ikke være tilfældet, foreligger der en tvistighed vedrørende gennemførelsen af overenskomsten, og en sådan tvistighed må i sidste instans afgøres ved voldgift efter reglerne i artikel IX.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingets beslutning vedtoges enstemmigt med 131 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet undervisningsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om foretagelse af visse ekspropriationer m. v.

(Lovforslaget (nr. 101) findes i tillæg A. sp. 1269, fremsættelsen i tidenden sp. 3221).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Aage Knudsen: Det foreliggende lovforslag, der bemyndiger ministeren for offentlige arbejder til på statsbanernes, post- og telegrafvæsenets og de koncessionerede telefonselskabers vegne, hvis det er nødvendigt for at udføre arbejder, hvortil der er givet bevilling på den kommende finanslov for 1964-65, at erhverve arealer, eventuelt ved ekspropriation, er enslydende med den lov, som er gældende for indeværende finansår og giver ikke anledning til særlige bemærkninger. Jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Conrad Kofoed: Det lovforslag, vi behandler, svarer nøje til det lovforslag om ekspropriationer, vi havde for i fjor, og som blev vedtaget. Det er rimeligt, at man har denne bemyndigelse ved statsbaneanlæg o. lign., selv om ekspropriationer er et ømtåligt spørgsmål. Nu er der et forslag til en ekspropriationslov, som ligger i et udvalg, og som skal give fastere rammer på dette område. Jeg kan på venstres vegne med baggrund i den motivering, den højtærede minister giver, tiltræde det foreliggende lovforslag uden udvalgsbehandling.

Hagen Hagensen: På det konservative folkepartis vegne kan jeg tilsige medvirken ved gennemførelse af det foreliggende lovforslag. Som det alt af ministeren er nævnt i fremsættelsestalen, må man regne med, at der i det kommende år vil blive skabt en permanent lovgivning på dette område, hvilket også kan være rimeligt. Da det altså må betragtes som formentlig sidste gang, vi skal have den årligt tilbagevendende ekspropriationslov, kan vi tilslutte os det foreliggende lovforslag.

Axel Sørensen: På det radikale venstres vegne kan jeg anbefale det foreliggende lovforslag. Det drejer sig jo om en bemyndigelseslovgivning, som forlænges år efter år, indtil der kan forelægges et resultat af den nedsatte kommissions arbejde. Det har den højtærede minister for offentlige arbejder gjort for ca. en måneds tid siden; men da der er udsigt til, at dette arbejde ikke kan færdiggøres inden den 1. april, har

[Axel Sørensen.]

han valgt at foreslå den gældende lov forlænget for et år endnu, og det kan vi som sagt anbefale.

Arne Larsen: For 31. gang i træk, tror jeg, behandler det høje ting forslag til lov om foretagelse af visse ekspropriationer i henhold til jernbaneforordningen af 5. marts 1845. Det den 27. februar fremsatte lovforslag er analogt med sidste års lovforslag. Mit parti gav dengang tilslutning til lovforslagets gennemførelse og vil også gøre det i år.

I mit parti håber vi, at det bliver sidste gang, et sådant lovforslag skal fremsættes, behandles og vedtages. Den højtærede minister har jo fremsat et lovforslag angående fremgangsmåden ved visse ekspropriationer vedrørende fast ejendom, og dette lovforslag er til behandling i et folketingsudvalg. Så vidt jeg husker, er der stillet ca. 50 spørgsmål fra udvalget til den højtærede minister, så jeg kan godt se, det kan komme til at knibe med at færdigbehandle dette lovforslag inden den 1. april og hermed vedtage en lov uden tidsbegrænsning, som samler visse ekspropriationer under ministeriet for offentlige arbejder.

Med disse korte bemærkninger skal jeg tilsige vor tilslutning.

Grøndahl: Dette lovforslag er jo i det store og hele identisk med loven af 13. marts 1963, som vi stemte for. Det samme kan vi gøre, hvad angår dette lovforslag.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg takker samtlige ærede ordførere for den tilslutning, der er givet til lovforslaget. Jeg vil også gerne takke videre, idet jeg har forstået, at der i og for sig er en bred forståelse af, at det ville være udmærket, om man kunne komme frem til en lovgivning på dette område, der ikke hvert år skulle tages op til behandling. Det hænger jo sammen med det lovforslag, som i øjeblikket behandles i et folketingsudvalg vedrørende fremgangsmåden ved ekspropriationer. Jeg håber, at arbejdet i hvert fald kan blive færdigt i denne samling, så at det bliver muligt i næste samling at komme med en lovgivning på dette område, som ikke er tidsbegrænset.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af dags dato meddeler socialministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring i lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde og

forslag til lov om ændring i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Socialministeren (Bundvad): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde samt forslag til lov om ændring i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl.*

Forslaget om ændring i ulykkesforsikringsloven tager navnlig sigte på at forhøje de i 1959 fastsatte grænser for erstatninger efter loven og på at erstatte den hidtidige pristalsregulering af erstatningerne med en regulering på grundlag af lønudviklingen. Herudover foreslås forskellige mindre ændringer, hvoraf jeg senere skal nævne de vigtigste.

De foreslåede forhøjelser af grænserne for erstatninger efter loven skyldes, at lønudviklingen, ligesom tilfældet var forud for forhøjelserne i 1959, har været kraftigere end prisudviklingen, som man siden 1948 har reguleret erstatningerne efter. Det kan til belysning heraf nævnes, at det i 1959 fastsatte maksimum for den årsløn, der lægges til grund ved erstatningernes beregning, 10.000 kr., svarede til ca. 84 pct. af lønnen i 1956 for en ufaglært industriarbejder i København. Pr. 1. april 1964 vil dette maksimum være pristalsreguleret til 11.750 kr. Til sammenligning kan oplyses, at årsfortjenesten for en ufaglært københavnsk industriarbejder ifølge den senest foreliggende lønopgørelse for et helt år, der vedrører perioden 1. april 1962-31. marts 1963; gennemsnitlig har udgjort 17.650 kr. I samme periode har den gennemsnitlige